

KIS LAP

KOSARAT VEGYENEK! (Lásd a 139. lapon.)

KLÁRI NÉNI NÖVENDEKEI.

— Elbeszélés. —

(VIII. folyt.)

RÓZSIKA látta, hogy hasztalan be-
szél s csöndesen zokogva borult
az asztalra; mikor aztán végre tá-
vozni készült, Zsiga így szólt:

— Ne feledd ígéretedet! Nem szólsz az egész dologról egy szót sem. senkinek!

Klári néni félig boszusan, félig szomoruan vette észre, hogy most már a jó Rózsika is oly siralmas, bus arccal üldögél ott a varróasztal mellett, mint Zsiga a másik szobában. De nem sokáig tartott a jó néni boszúsága; szerető szive csakhamar más gondolatokat sugott s ilyenformán elmélkedett magában:

— Az igaz, hogy ez a szegény két gyermek nagyon unatkozhatik itt nálam, soha sem tudok nekik semmi szórakozást nyújtani, pedig az ilyen fiatalok szeretik a játékot, mulatságot. Ki kell gondolnom valamit.

Aztán odafordult Rózsikához és így szólt:

— Kedves leányom, öltözzél fel csinosan, délután átkocsizunk Somfálvára Fanni néniékhez; ott vannak épen hozzátok illő gyermekek, jól fogtok mulatni. Mondd meg Zsigának, hogy velünk jön s ha igéri, hogy jól viseli magát, nem bánom, kijöhet fogságából.

Zsigán, mikor ismét szabadon járhatott ki és be, látni lehetett az örömet. A jó Klári ezt a megtérés jelének nézte s azt hitte, hogy Zsiga végre kiverte már fejéből azokat az esztelen gondolatokat.

Pedig Zsiga egészen más okból örült. Egy ideig látszólag terv nélkül járt ide-oda; de egyszerre, amint észrevette, hogy Klári néni meg Rózsika el vannak foglalva, titkon kiosont a házból és szaladt egyenesen — Bertókhoz.

A két jó pajtás azután sokáig értekezett és tanácskozott valamiről s úgy látszik, Bertóknak nagyon kedvére volt a dolog, mert alig bírta titkolni örömét s így szólt:

— Minden rendben van, egészen jól van, kedves barátom s majd meglátod, milyen pompásan fog sikerülni tervünk. Somfálva épen azon az uton van, a melyen menni fogunk. Ti délután kocsiztok oda s bizonyosan ott maradtok késő estig. Ott lesz a legpompásabb alkalmad megszökni. A falu végén, a legeslegutolsó házban lakik egy jó pajtásom, a Kurta Matyi; hozzá menj be s mondd neki, hogy reám várákazol, nagyon szívesen fog látni. Mihelyt beesteledik, én is utánam indulok, Matyinnál találkozunk s aztán vigan megindulunk a nagy világba; mire megvirrad, már messze leszünk s kereshetnek, a meddig nekik tetszik.

— Nem volna jobb, ha te is mindjárt délután odajönnél? kérde Zsiga.

— Nem lehet. Még sok dolgot kell rendbe hoznom. De ne félj semmitől, pontos leszek, nem fogsz reám várákozni sokáig.

Zsiga hazament, Bertók kezét dörzsölte örömeiben és ujjongva mondogatá magának:

— Tudtam, hogy így fog történni! Nem volnék Bertók, ha egy ilyen ostoba, becsületes kis ficzkót ne tudnék hasz-

nomra fordítani. Sokáig tartott, de végre mégis czélt érek. A kulcs zsebemben van, — Zsiga nem lesz otthon, nem is fog többé soha haza kerülni s így el sem árulhat. Pompásan megy minden.

Megjött a délután, Klári néni befogatta a két szelid szürke lovat a hintóba s mindnyájan csinosan felöltözve átkocsiztak a szomszéd faluba. Rózsika öszintén örült a kocsikázásnak és annak is, hogy új ismerősökre fog szert tenni; ellenben Zsiga az egész uton ismét komoly és gondolkodó volt, mintha könyezett volna is és oly sajátságosan pillantgatott vissza, mintha örökre bucsut mondana e kedves vidéknek. Klári néni ezt észrevette, de mint ezelőtt, most is csak afféle gyerekes szeszélyeskedésnek gondolta.

Fanni néniéknél nagyon szívesen látták a vendégeket, különösen a gyermekek. Két leánykája volt Fanni néninek meg egy fia, körülbelöl épen olyan idősök, mint Zsiga és Rózsika. Meg is kötötték csakhamar a barátságot s néhány percz mulva javában folyt a játék a tágas udvaron, vig nevetés hangzott be a szobában beszélgető öregekhez. Rózsika már rég nem érezte magát oly jól, mint e kedves új játszótársak között s Klári néni, midőn már esteledni kezdett, szinte sajnálta megzavarni a gyermekek örömét, főleg mikor látta, hogy Zsiga is jókedvűen részt vesz a játékban.

— Ne menjetek még! marasztalá Fanni néni. Hadd mulassanak még kissé a gyermekek. Szép holdvilág van, hazamehettek később is.

Klári néni beléegyezett, az öregek vissza mentek a szobába, a gyermekek

pedig játszottak tovább. Végre azonban már igazán későre járt az idő, a gyermekek is belefáradtak a játékba s kipirulva, lihegve gyültek a szobába.

— Hát Zsiga hol van? kérde Klári néni.

— Az igaz! Hol van Zsiga? szólt Jenő, Fanni néni fia. Az imént bujósdit játszottunk s ő is elrejtőzött, meg sem tudtuk találni. Azóta nem is láttam, pedig annak már jó ideje.

— Talán a lovak körül jár. A fiuk szeretik a lovakat. Menj, Jenő, keresd meg és hívd elő.

Keresték mindenfelé, összekutatták az egész házat, udvart, kertet, istállókat, — de Zsigának nyoma sem volt. Eltűnt.

Rózsika halálsápadtan tekintett Klári néniére, ki maga is nagyon aggódni látszék. Még egy ideig folytatták a kutatást, szerte a faluban is; de hasztalan s Klári néni és Rózsika nem tudtak egyebet gondolni, mint hogy Zsiga végrehajtotta régi tervét, — megszökött. De a jó Fanni néni még vigasztalta őket s így szólt:

— Én nem látok okot olyan nagy ijedelemre. Zsiga bizonyosan meg akar titeket tréfálni s gyalog megindult hazafelé. Nincs messze s eddig már bizonyosan otthon is van. Az ilyen könnyelmű fiutól kitelik az efféle csiny.

Rózsika örömmel hallotta e szavakat s hitte, hogy bizonyosan úgy van. Klári néni nem nyugodott meg oly könnyen, de mégis lehetségesnek tartá, hogy Zsiga egymagában hazasétált s így végre késő este Klári néni is felült a kocsiba Rózsikával és hazament.

(Folytatása a 134. lapon.)

»DORKA AJULTAN ÜLT . . . ODA KÖTÖZVE A SZÉK KARJÁHOZ.« (Lásd a 133 lapon.)

lálták
Pedig
ven
át . .
lyen
hiába

elhu
lett

volt.
bete
szék
gyon

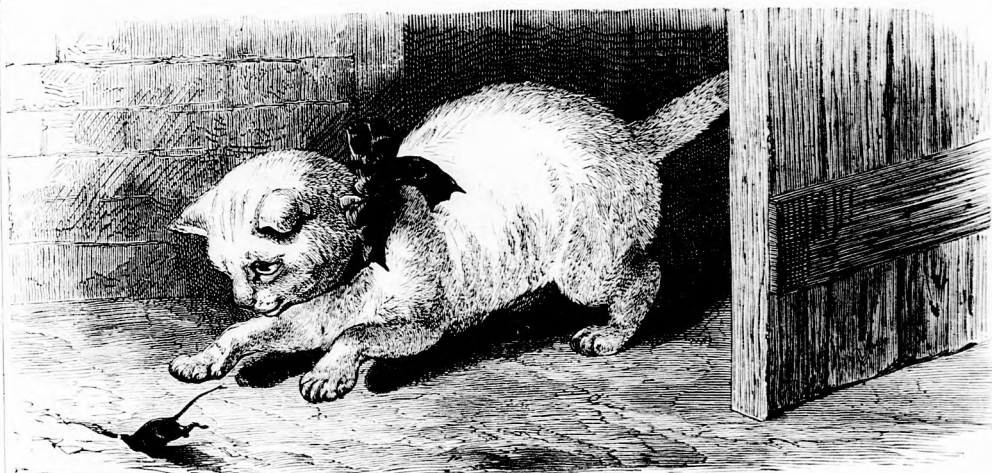
Szól

(Folytatás a 131. laphoz.)

A ház elé érve, a kaput csukva találták. Zörgettek, — nem felelt senki. Pedig az öreg Dorka máskor mindig hiszen bevárta asszonyát akár egész éjen át . . . hogy lehet az, hogy most oly mélyen alszik? Vagy talán beteg?

Valami okának kellett lenni, mert hiába zörgettek, Dorka csak nem jött a

kaput kinyitni. Végre is nem tehetek egyebet, mint hogy Jancsi, a kocsis, megkerülte a házat, átkapaszkodott a kert kerítésén, belőlről kinyitotta a kaput és így végre bejutottak. De az öreg Dorka még ekkor sem jött elő. Pedig Klári néni meglepetve vette észre, hogy a pitvarajtó nyitva van, a földön pedig mindenféle holmi szétszórva, mintha valaki futtában

ÉGERÉSZŐ CZICZA. (Lásd a 134. lapon.)

elhullatta volna. Itt valami bajnak kellett történni!

Az egyik szoba ajtaja szintén nyitva volt. Klári néni izgatottan oda sietett s betekintett. A halvány holdfénynél egy széken ülve látott egy alakot, mely nagyon hasonlított az öreg gazdasszonyhoz.

— Dorka! Mi baja? Mi történt? Szólt Klári néni.

Semmi válasz. Klári néni hamar gyertyát gyújtott s ekkor látta, mért nem mozdul s nem felel az öreg Dorka. Ájultan ült ott a széken, — de nemcsak ájultan, hanem kötéllel oda is kötözve a szék karjához (Lásd a képet a 132. lapon.) Semmi kétség sem lehetett többé, rablók jártak itt a házban.

(Folytatása következik.)

EGERÉSZŐ CZICZA.

(Képpel a 133. lapon.)

BAR kis czicza vagyok még
Nagy bennem az ügyesség.

Pára gyorsan felfutok,
Karmolni is jól tudok.

A zenét is szeretem —
Doromb az én hangszerem.

De legjobban szeretem,
Hogy ha van sok egerem.

Mikor czinczog, neszelget,
Mindjárt hegyzem fülemet.

Csitt! . . . Mi volt ez? . . . Mi neszez? . . .
Mi zörög? . . . Egerke lesz!

Csakugyan az! Egerke!
Utána hát sebtébe!

Vagy megvárom csendesen
Mig eloson mellettem.

Avagy úgy leszen-e jobb
Ha utána ugratok?

Mig tünődöm — ez alatt
A szemfüles
Kiesi ügyes
Egér a likba szaladt.

AZ ÓRIÁS KAKTUSZ.

(Képpel a 144. lapon.)

AKÁRHOL láthatni ablakban, meleg-
házban a virágok közt egy idom-
talan, furesa növényt, mely csak nagy rit-
kán virít; többnyiretele van szuró tö-
vissel, mely miatt a vastag, husos tö-
höz alig lehet hozzányulni. Minden kis
leányka tudja, hogy e virág neve: kak-
tus. Néha igen nagyra, négy-öt láb ma-

gasra is megnő s ilyenkor aztán ugyan-
csak megcsodálják. Pedig ha tudnák, mi-
lyen a kaktusz otthon!

Mert nálunk a kaktusz csak vendég,
házaja messze van, Amerikában, ennek
meleg éghajlatu részeiben, különösen pe-
dig Kaliforniában. Itt a legkopárabb
sziklás tájakon tenyészik, kövek és szirt-
hasadékok közt ereszt gyökeret és az
utasok gyakran csodálkoznak, miképen
tud e növény ily helyeken megélni, mikor
gyökerei körül egy csepp föld sincs. Pe-
dig nemcsak megél, hanem megnő 50—60
láb magasra, tehát akkorára, mint a mi
legnagyobb fáink.

Alakja különböző a szerint, amelyen
vén. Fiatalkorában olyan, mint egy ha-
talmatlan bunkós bot; de midőn magasabbra
nő, vastagsága is egyformává válik s
mikor 25 láb magas, akkor egészen ren-
des oszlopnak látszik. Ekkor azonban
oldalain már kezdenek hajtások fakadni.
Eleinte vaskos gömbök jelennek meg az
oszlop oldalán; de e gömbök csakhamar
hosszúra nyulnak s aztán szintén fölfelé
nőnek, úgy hogy az egész növény egy
óriási karos gyertyatartónak látszik. Tör-
zse rendszeren másfél láb vastag, de néha
találni három láb vastagságú is.

Május vagy június hóban az ágak vé-
geit hatalmas fehér virágok ékesítik, me-
lyek mintegy hat hétig pompáznak, aztán
lehullanak s helyükön jóízű gyümölcs nő,
mely megszáritva hasonlít a fügéhez. Az
ottani lakosok szorgalmasan gyűjtik e
gyümölcsöt s nemcsak nyersen és száritva
eszik, hanem jó izzit is főznek belőle.

Az óriás kaktusz nagyon sokáig él
s vénségére külső kérge rendkívül meg-
keményedik, ámbár belől mindig puha,
husos marad. Mikor végre elhal és kiszá-
rad, még sokáig erősen áll helyén s a
legnagyobb vihar és szél sem bírja meg-
törni vagy ledönteni. Végre magától szét-
porlad, szétfoszlik; törzsét nem lehet hasz-
nálni semmire.

EGY KISKALANDA VASUTON.

— Beszélyke. —

KEMÉNY hideg téli éj volt, a gőzmozdony erősen pöfélve haladt végig a havas síneken. Egyszerre nagyot füttyentett és megállt.

— Czezléd, negyvenöt perc! kiáltá a vonatvezető.

Azonnal nyitak mindenütt a vasúti kocsik ajtai s az utasok, többnyire nagy bundákba burkolva, kiszálltak és kivilágított étterembe siettek, hogy kissé fölmelegedjenek s meleg italokkal is erősítsék magukat. Akiknek pedig talán pénzük nem volt, hogy vásárolhassanak, azok a kocsik mellett sétáltak föl s alá, hogy fölmelegítsék megdermedt tagjaikat.

Ezek közt állt egy fiu is, mintegy tizenhárom éves, ki meglehetősen zavarral tekintgetett körül. Végre nekibátorodott és egy nyájas arcú asszonyhoz így szólt:

— Kérem szépen . . . kaphatok-e ott az étteremben egy kis meleg tejet a hugoetskám számára?

A hugoetska, egy alig tíz éves, gyönges, szép kis leányka: félénken kapaszkodott a fiu karjaiba. A jó asszony részvétellel nézett végig a két gyermekre s előbb halkán így szólt mellette álló férjéhez:

— Bizony nagy kegyetlenség, ilyen kemény hidegben, éjnek idején utnak eresztetni ilyen gyönges gyermeket! És még hozzá harmadik osztályu kocsiban utaznak, ahol csak kemény fa padok vannak. Szegény kis leányka, képzelem, mennyit szenved!

— Meglehet, hogy árvák, felelt a férfi s aztán a fiuhoz fordulva mondá:

— Itt az étteremben mindent kapsz, kis barátom, ha van pénzed. A vasúti állomásokon nagyon drága minden. De csak menjetek be bátran!

Ugy látszik, a drágaság említése nem nagyon jó biztatás volt, mert a fiu kissé elkomolyodott. De a kis leány nagyon át volt fázva, minden áron kellett valami meleget innia. A fiu tehát kézen fogta kis testvérét és vezette az ajtó felé.

— Siessünk, Tinikém! A vonat csak husz perczig áll itt, vigyáznunk kell, hogy le ne maradjunk.

— Sok bajod van velem, ugy-e Belácskám! szólt a kis leány. Látod minék vállalkoztál, hogy te leszesz a kis papa!

— Se baj, kedvesem, felelt a fiu szeliden. Csak menjünk gyorsan.

Beléptek a terembe. A terített asztaloknál sok utas ült s evett-ivott, mások egy emelvény körül álltak, mely meg volt rakva süteményekkel, gyümölcsökkel, borokkal s itt válogattak tetszésük szerint. Béla kissé tétovázva állt meg, nem tudván, kihez forduljon a sok sürgőforgó ember között. Csakhamar ott termett azonban egy pinczér s kérdé:

— Mit parancsolnak uraságtok?

— Egy csésze tejet kérek kis testvérem számára.

— Egy csésze theát! ismétlé a pinczér, ki rosszul értette Béla szavait. — Parancsolnak hozzá jó sodart, vagy szeletet?

— Nem, nem! szólt Béla ijedten, nem thea kell, csak egy csésze tej.

— Czukorral? Hozzá zsemle? kérdé a pinczér.

— Igen is, jó lesz.

Egy két perczel később a pinczér már visszajött a tejjel, letette az asztalra, aztán kérte rögtön a fizetést.

— Egy csésze tej, czukorral, zsemlével ötven krajczár!

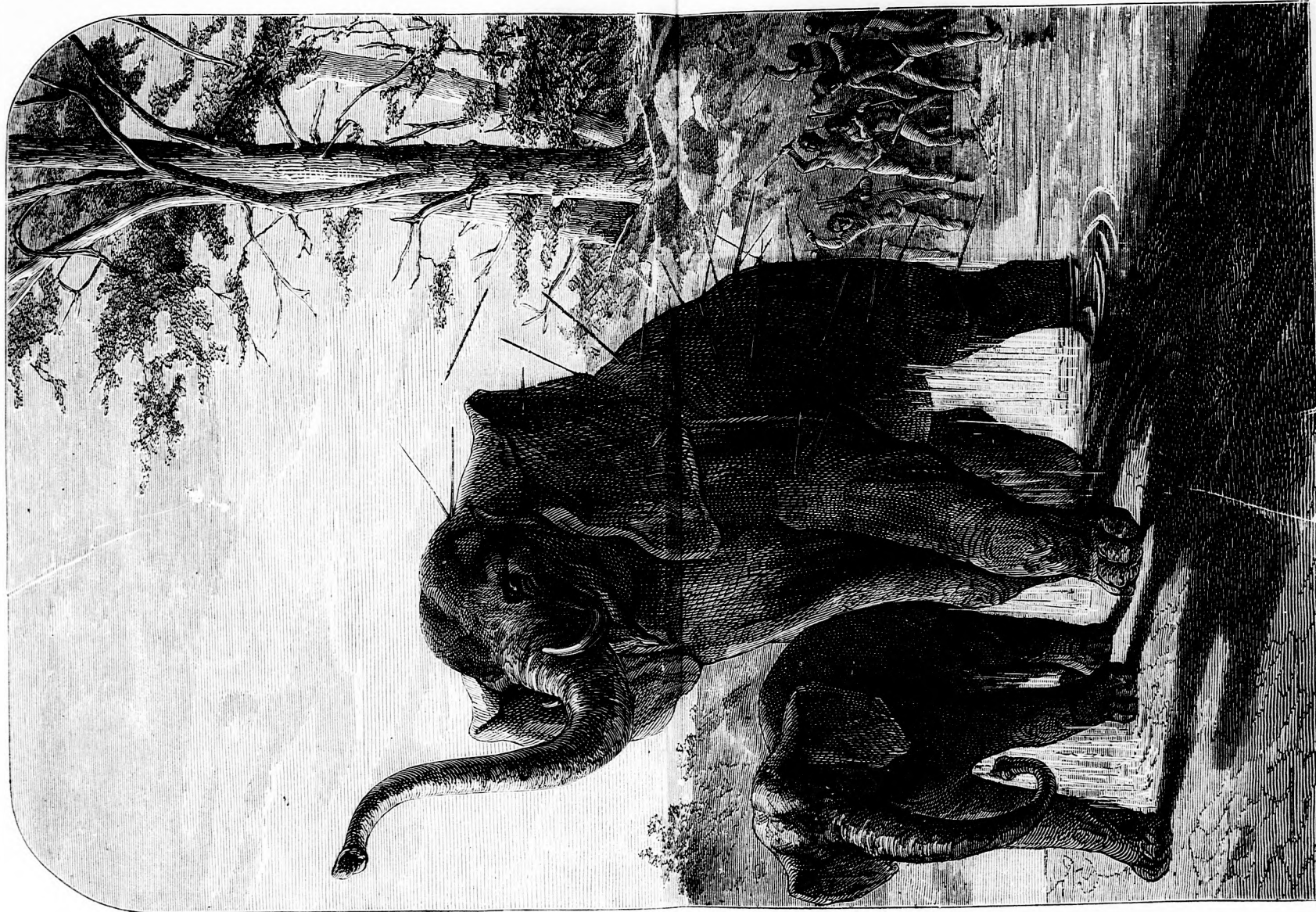
Béla szinte elsápadt enagy összeg hallatára, de kifizette vitézül s csak midőn a pinczér távozott, akkor sohajtott föl:

— Ötvenkrajczár, egy csésze tejecke! Hiszen otthon öt krajczárba sem kerül! Ez rettenetes drágaság!

Eltette tárczáját s örült, hogy nem éhes, nem kell semmit vennie e drága vendéglőben. Aztán leült Tinikemellé s örömmel nézegette, miként mártogatja a kis leány a zsemlét a tejeckébe s mily jóízűen szörpölgét.

— Nagyon jó! szolt Tinike. Oly jól fölmelegit! Kóstold csak, Béla!

— Köszönöm, kedvesem. Nem vagyok éhes, csak idd meg az egészet.

ELEFÁNT-VADÁSZAT. (Lásd a 138. lapon.)

És a jó Béla elfordult, hogy ne lássa azt a kövér uri embert, ki épen szomszédságában hatalmasan falatozott egy rostélyost, és még egy nagy halmaz süte-

ményt is készült elfogyasztani. Tinike ellenben, ki tejeckéjével lassanként elkészült, kíváncsian körültekintgetett s odasugott Bélának:

— Nézd csak, milyen szép sütemények! Ugy-e, az nagyon jó?

— Nem hiszem... nagyon édes.

— Hát ott azok a narancsok? Azok annál jobbak, minél édesebbek!

Béla látta, hogy hugoetskájának nagy kedve volna a narancsra. De az is bizonynyal drága... Nagy erőfeszítésbe került mégis, hogy ne teljesítse a kis leány kívánságát s szinte örült, midőn a vonatvezető bekialtott a terembe:

— Tessék beszállni a kocsikba! Azonnal indul a vonat.

Bela föluggott, Tinike is. De a kis leány még egy pillanatig időzött: összedezte a szemleomorzsát.

— Kiviszem a madárkáknek! Megtalálják majd a havon! Szegénykék, annyit fáznak és éheznek ebben a nagy hidegben. A kis leány egészen jó kedvű lett, miután fölmelegedett. Mialatt kimentek a tereméből így szólt:

— Igazán nagyon kellemes éjjel utazni; ha a papa és a mama velünk volna, Pali és Erzsike, akkoron nem bannám, ha egész hétig is uton volnánk. Most menjünk előbb amoda a kerítéshez, oda szórom a morzsát a madárkáknek.

— De Tinikém, a madarak most alusznak, egy sem fogja meglátni.

— Nem baj, majd reggel megtalálják.

Bela nem akarta rontani hugocsakája kedvét s elment vele a pályaudvar kerítéséig, hol a kis leány aztán elszórta

a morzsát. Amint visszafele indultak, egy vasuti tiszt türelmetlenül reájok kiáltott:

— Hát ti mit ácsorogtok itt? Azt akarjátok, hogy lemaradjatok a vonatról?

Sietve mentek a kocsik felé, de a nagy hóban Tinike csak nehezen birt előre jutni s egyszerre fölkiáltott:

— Jaj! Leesik a cipőm! Feloldozott a füzője.

Czipőfűzésre most már nem volt idő, Béla tehát ölbe kapta a kis leányt s úgy szaladt vele a kocsikhoz, hol a sok utas nagy sietséggel tolongott, hogy mielőbb helyére jusson a kocsiba. Itt Béla letette a kis leányt a földre, de amint lehajolt: pénztárczája kiesett zsebéből s a sűrűn toladó utasok lábaikkal messze elsodorták.

— A pénzem! A tárczám! kiáltá Béla ijedten s a közelállókra bámult, mintha segítséget akart volna kérni.

(Vége következik.)

ELEFÁNT-VADÁSZAT.

(Képpel a 136—137. lapokon.)

BIZONYOSAN közületek is, kis olvasóim, látta egyik-másik azt a szép kis elefántot, melynek arczképét multkor lerajzoltam nektek, a »Kennedy«-t ki most itt járkál Magyarországon és a színházakban vendégszerepel, oly ügyesen és pontosan, mint akármelyik színész. Ez a Kennedy kisasszony még csak nyolcz éves, olyan fiatal, mintha csecsemő gyermek volna, és még csak hét láb magas, tehát kicsiny, — mert az elefánt még fogsában is megél 100—120 esztendeig s 10—12 láb magasra nő, így hát a mi színész-elefántunk valóságos kis gyermek. Még a foga is csak most kezd nőni, t. i.

az a szép hosszú agyara, melyet elefántcsont néven ismerünk.

Az a fajta elefánt, melyhez Kennedy kisasszony is tartozik, Afrikában van otthon s leginkább abban különbözik az ázsiai (indiai) elefánttól, hogy bőre nem szürke, hanem fekete. Az Afrikai elefánt nagyobb is és vad állapotban három öl magasra megnő, nehezebben szelidíthető és veszedelmesebb is, mint az ázsiai; de ha kicsiny korában fogják el, épen olyan jámbor és hű állat válik belőle, mint ázsiai rokonaiból.

A fekete elefánt régebben Afrika minden részében található volt, de most már az európai emberek által lakott tájakról meglehetősen elpusztult, mert folytonosan üldözték, vadászták. De Afrika

belső részén csak nagy mennyiségben még megtalálható tudós utasok által felfedezve. Azonban az elefántok üldözése szerezte életüket. Az elefánt olyan nagy állat, mert az elefánt igen értékeny hoz. Fegyverapró, hű nagyon elefántvetkező.

Ha elefántot szan leginkább mind fegyver dárdaival zselébe rakják a vastag derit. Velelyen elefántot elrejtőznék elefántok addig pülnek merre hátulról az elefánt üldözője.

Közébe van kicsiny örző fiú mert fordu képer megv futás.

belső részeiben, a nagy őserdőkben, hová csak nagyon nehezen lehet eljutni, ott még most is nagy számmal található s tudós utazók beszélnek, hogy egy-egy elefánt-falkában néha ezer darab is él együtt. Azonban itt sincs nyugodalmuk, itt is üldözik őket, még pedig a benszülött vad szerezcsenek, kik az elefánt-vadászatnál életüket is sokszor kockáztatják.

Az elefánt-vadászat Afrikában nem olyan módon történik, mint Ázsiában, mert az afrikai tudatlan vad népek nem igen értenek holmi mesterséges fogságokhoz. Fegyverük is nagyon gyarló, csupán apró, hegyes dárdákból áll. Így tehát nagyon keserves mulatság számukra az elefánt-vadászat, de mégis szeretik és következő módon üzik:

Ha észre veszik, hogy egy vagy két elefánt külön áll a többiektől s magányosan legelész, összegyűl 30—40 ember, mind fölfegyverkezve számos apró hajító dárdával. Azután óvatosan az elefánt közelébe lopóznak és messziről rá hajigálják a ládsákat, melyeknek a roppant vastag bőru elefánt eleinte oda sem hederit. Végre azonban egyik-másik dárda mélyen befuródik az állat testébe, az elefánt dühössé lesz és üldözői ellen fordul; de ezek gyorsan elszélednek, elrejtőznek fák és bokrok mögé s míg az elefánt az egyik oldalon keresi ellenségeit, addig a másik oldalról folytonosan röpülnek testébe az éles ládsák. Akármerre fordul, előle eltűnnek üldözői s hátulról sebzik szünet nélkül, úgy, hogy az elefánt végtére futásnak ered, — az üldözők pedig utána.

Különösen szeretik a vadak üldözöbe venni az olyan elefántot, mely mellett kicsiny elefánt van. Az öreg féltékenyen őrzi fiát s meg sem kíséri az ellenállást, mert tudja, hogy míg ő a vadászok ellen fordul, addig a kicsit megölnék. Mindenképen arra törekszik tehát, hogy fiát megvédje a gyilkos ládsák ellen; azonnal futásnak ered és mindig úgy fordul, hogy

saját testével fődje fiát, hogy ezt a ládsák ne érhessek. Tüskön-bokron keresztül gázolnak a szegény üldözöttek rettentő orditással, de az öreg elefánt nem a kapott sebek miatt ordít, hanem mert fiát félti. Sokszor már órákig tart az üldözés, és a hatalmas állat teste egészen tele van ládsákkal, úgy hogy valami óriási sündisznóhoz hasonlít. De azért a vadászok csak még több ládsát röpitenek belé és az elefánt végre a sok vérvesztéstől gyöngülni kezd, utoljára már csak lassan bír előre czammogni s ekkor a szerezcsenek egészen közelre merészkednek. Ezt azonban sokszor keservesen megbánják, mert a sebzett állat összeszedi utolsó erejét, üldözőire rohan s kit elér, agyontiporja, aztán végkép kimerülve összerogy és meghal.

A vadak mindenek fölött nagy agyarái végett vadászszák az elefántot, mert e szép fehér csontot az európai kereskedők drágán megveszik. A teljesen kinőtt elefánt agyarainak súlya 50—60 font s évenként sok ezer mázsa ilyen elefántcsont kerül Európába. A vadászok azonban szeretik az elefánt husát is, ambar ez kissé kemény. Ok nagyon jóízűnek találják s van ám öröm, mikor egy nagy elefántot elejtettek; ebből aztán egy hétig is telik gazdag lakoma az egész falu népének.

»KOSARAT VEGYENEK!«

(Képpel a czimlapon.)

ARVA vagyok, árva,

Kis hugom is árva.

Itt a sok kosárka,

Vegyétek, nem drága!

Csak egy piczulácska

Egy kosárka ára.

Ha megveszik: mára

Telik vacsorára.

A NAGY GOMBÓCZ.

EDES, kedves, jó mamácskám
 Egy gombóc tán nem is sok.
 Majd meglátod, hogy nem árt meg —
 Hisz' már nagy fiú vagyok !«

Vacsoránál jó anyjának
 Így kunyorált a Feri.
 »Sok lesz egy gombóc, fiacskám,
 Gyomrodát megterheli.«

»Dehogy lesz sok, dehogy lesz már;
Mit egy gombóc én nekem!
Ám hogy jobban esússzék: engedd
Fris vajjal leöntenem!«

Inti anyja . . . de Ferike
Jóízün hozzá fogott.
S két perc múlva a nagy gombóc
Egy morzsaig elfogyott.

»Be jól esett, be pompásan!
Jóllaktam mint a duda!
De már most, mint piezi babánk,
Én is memék »hajuba!«

Feri már csak alig pislog . . .
S amidőn ágyába tér:
Szeme rögtön lecsukódik,
Alszik mint a mormotér.

De nem alhatott sokáig —
Mert ágyánál hirtelen
Ott terem egy vén boszorka,
S int neki: »hé, jöjj velem!

Jöjj velem, te kis fücska,
Már a hintóm készen áll.
Szélpárpa van előtte,
Velünk majd a légbe száll.«

Ferike szörnyen elrémült,
Kiáltana, jaj! nem tud
De nógatja a vén banya —
»Hosszu előttiünk az ut!«

S ezzel megragadja Ferit,
A karjába öleli.
Szegény fiut az iszonytul
A hideg is kileli.

A kis kapu előtt furesa
Jármü lengett-lobogott.
»Hollá! Szaporán belé hát . . .
Ninesen időnk! Hopp, hopp, hopp!«

A vitorlás dézsát a szél
Felkapá s repült vele . . .
Ferinek káprázott szeme,
Zsongott-bongott a füle.

Erdőn,-bokron, hegyen-völgyön
Éren, folyón, tavon át
A banyával s Ferikével
A léghajó tova szállt.

»Meddig megyünk? Meddig szállunk?
Jaj mért is mentem veled?« . . .
»Ha sötét lesz, majd megállunk!«
Ez volt rá a felelet.

Beértek egy rengetegbe . . .
Jaj, mit látott Feri ott!
Szárnyas békát, lábas kigyót,
Ökörnyi vakandokot.

Tüzes szemü, láng agyaru,
Szikrát hányó, vad ártányt.
Dühödő medvét, alligátort,
Kigyófarku oroszlányt.

Csak egy szísszen, csak egy szusszan,
Dörög, hörög, morog, bűg,
Ordít, vakkant, nyikkan, kaffan
Körülötte minden zug.

»Jaj Istenem! Mivé leszek!
Jaj segítség! Meghalok!
Óvjatok meg, mentsetek meg,
Jószivü kis angyalok!«

»Hasztalan sírínkozásod,
Még messzebb repülünk el!
Éjtélre, ha jó szél kedvez,
G o m b ó c z v á r b a érünk el.

Gombócvarban egy nagy ágyu. —
Azt egy tiz öles gyerek
— Neve Gombócvarí Ferkó —
Tiz gombócczal tölti meg.

S minden új vendég szájába,
Ha nem eszi meg önkényt —
Oda kötvén az ágyuhoz,
Belesüti a töltényt.

De hisz már te nagy fiu vagy,
S a gombócot szereted
No, lesz módodban barátom,
Töltheted a kedvedet!

Hopp! Amott már a vár tornya,
Látod azt a hegyet ott?«
— Igy szól vigyorgva a banya —
»Oda érkezünk legott!«

»Jaj Istenem! Édes anyám!
Jaj nekem, segítsetek! . . .«
Nagyot nyög a szegény Ferkó
S egyszerre — fölérédett.

»Csak álom volt, szörnyű álom . . .
Hála neked, Istenem!
De ezentul vacsorára
Csak fél gombócot eszem.«

TÖRTÉNELMI FÖLADVÁNY.

Soroljátok el Görögország azon böleseit,
kiknek neve nem végződik s-re.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« X. köt. 3-ik szá-
mában megjelent betűrejtvény megfejtése:

„Nagy-Kunság.“

Helyesen megfejtették: Beöthy Malvin, Schwartz Soma, Frater Emelka, Majláth Gusztáv, Máj Ilka és Berta, Hecht Gabriella és Szerafin, Külley Fanni, Festetics Mariska és Géza, Stankovics Gyula, Nagy-perkátai izr. gyermek-egylet, Breitner Irma, Kóczán Gábor és László, Hütter Károly, Spiegel Jakab, Balla Endre, Stern Adolf, Weisz Jakab, Katona Linda és Lajos, Kastal Ferencz, Bernát Lajos és István, Grünfeld József, Fodor Anna és Róza, Braun Háni és Regina, Hajduska Szidónia, Basch Laura és Adolf, Schöffer Kornelia és Lajos, Fischer Czecczil, Greiner Sarolta, Soltész Dezső, Róth Feri, Kálmán Kálmán, Kálmán Ferencz, Kohány Zoltán, Epstein Gyula, Gutmán Áron és Feri, Hermán Samu, Dicker Lajos, Moes Gyula, Molecz Károly, Mahr Ilona, Berger Ödön, Nagy Sándor.

A »KIS LAP« X. köt. 3-ik számá-
ban megjelent számrejtvény megfejtése:

„Felekezet.“

Helyesen megfejtették: Kóczán Gábor és László, Szmeccsányi Antal, Jámbor Mariska.

A »KIS LAP« X. köt. 5-ik számá-
ban megjelent szentirási feladvány meg-
fejtése:

„Az egyiptomi csapások.“

Helyesen megfejtették: Katona Linda és Lajos, Szőke Erzsé, Propper Gyula és Ödön, Okolicsányi László, Roszner Aladár, Ifj. Macher Ernő, Alszeghy Pál, Térü Gyula, Balogh Elemér, Nesztinger Ilona, Szücs Lajos, Brüll Flóra és Paulina, Brody Viktor, Fleischer Lotti, Horváth Mariska és Laczi, Mihelics Bella, Bauholzer Irén, Hecht Gabriella és Szerafin, Aglár Leontin, Véghső Gabriella, Elsmán Elvira, Ifj. Gyárfás István, Mezey Sándor, Arnold János, Blau Johanna, Fuchs Zsiga, Ritter Regina, Jankovics Gyula, Löwinger Julesa, Boda Klotild, Pöll Berta, Fischl Oszkár, Máj Ilka és Berta,

Majláth Gusztáv, Istvánfy Pista, Rosenberg Jenő, Novák Etelka, Jámbor Mariska, Kozma Sándor, Nagy Gyula, Tóth János, Kásádi Sándor, Hallósy László.

A »KIS LAP« X. köt. 1-ső számában megjelent talányok megfejtését utólag még beküldték: Moes Gyula, Soltész Dezső, Kármán Zoltán és Aladár, Molecz Károly, Gutmán Áron és Feri, Rót Feri, Krátf József, Fodor Anna és Róza.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

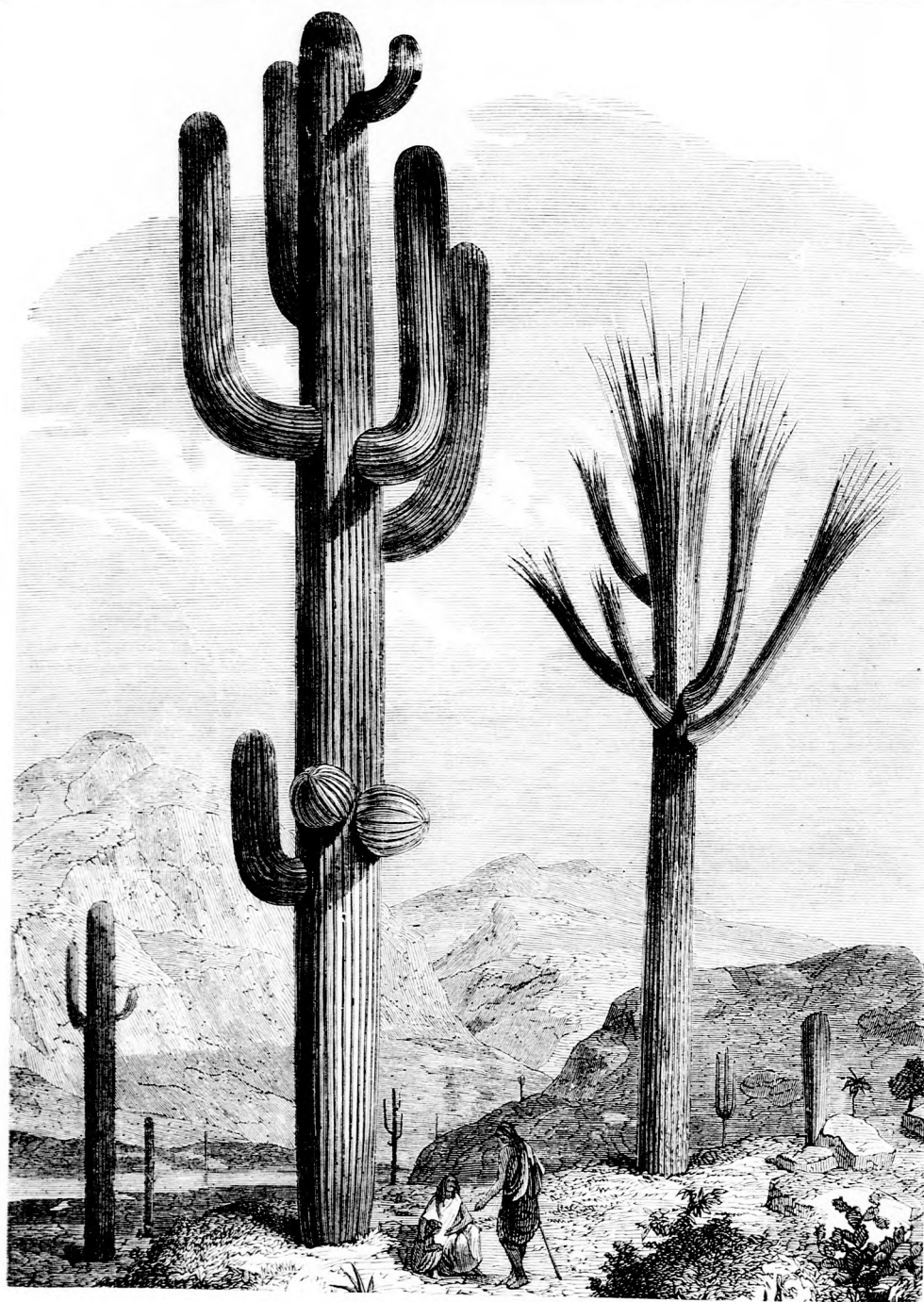
Rothschnek Jenő. Dolgozatodban csak a jóakaratot méltányolhatom. A szőrejtvény verselése gyöngye s értelmezése nem szabatos, mert az »arré«-ot két r-rel írjuk, s ha, utasításod szerint, e két betűt megfordítjuk, nem értem mit akarsz vele mondani, midőn ezt írod, hogy: »mit e szó mond, teszed, e ró? Tán rovik?« Ha adós vagy, pénzved van s ehhez becsületed, hol, hogyan, mikép? Zavaros az egész. S azért, ha a tanító ur megtanított is a verselésre, gyakorold szépen, de csak magadnak: mert nem léged, hanem *cogem* illet, a »Kis Lap«-ot versekkel ellátni. Csak *kivételosen* közlök kis olvasóimtól egy-egy költeménykét — persze, ha jó. — **Katona Linda és Lajos.** A Deák Ferencz halhatatlan hazánkna emlékére rendezett gyászünnepejlyt takarosán írtátok le. — **Kármán Zoltán.** Nagyon könnyű. Kis pajtásúdat nehezebb föladványokhoz szoktattam. — **Máy Ilka.** Kérésedet szívesen teljesítem. Addig is, míg a színdarab a »Kis Lap«-ban megjelen, ajánlom, szerezzétek meg Károlyi F. »Szünörök« című könyvét, melyben azt, amit kerestek, meg fogjátok találni. Csókollak mindnyájatokat! — **Arnold János.** A pótlék-számokért nem jár fizetés, ha az első küldemény a postán veszett el. St. F. urnak a »Kis Lap«-ot ki rendelé meg? — ezt megmondani, ha tudnám sem tarthatom följosogítva magamat, mivel az illető nyilván szándékosan rendelte meg így a lapot. Egyébkint a lajstromban csak St. F. ur neve fordul elő. — **Hecht Gabriella és Szerafine.** Nem csak a lányok, de a fiuk nevét is, egyáltalán *ninden* megfejtő nevét közlöm. — **Térfi Gyula.** A »kis piros sipkás« című mesét szerkeszteni? Hiszen ez annyira ismeretes mese, hogy alig van gyermek, aki már ne gyönyörködött volna benne. Magán szorgalmaskodásnak azonban dicséretes dolog: azt, amit hallottunk vagy olvastunk, gyakorlatkép újra leírni. Beküldeni csak eredetit szabad, vagy bevallott fordítást. Az ilyet, ha sikerült, szívesen közlöm is. — **Szmrecsányi Antal.** Üdvözlémet! — **Kármán Ottilia.** A munkát tehetőséggel tanuskodik, de még nem válik be. — **Mähr**

Hona. Alkalmi költemény megírására nem vállalkozhatom. De a »Kis Lap« kilencz kötetében már annyi vers jelent meg, hogy ezekből, ugy hiszem, nem egy telnek, mely a kívánt célnak meg tudna felelni. Különbben, amint a levél keltéből látom, a vizsga napja rég elmúlt. Reményilem, jó sikerrel. — **Epstein Gyula.** Könyvnyű nagyon. — **Földváry László.** Ki tudja, még Ráfael is lehet belőled! Az egyik föladvány kissé erőtetett, a másik meg fölöttébb könnyű. — **F. H.** Ez már aequatio több ismeretlennel. Tulmennek vele kis olvasóim tudományán. — **Jilg Dezső.** Könyvből vagy hallomás után írtad le, még pedig nem is jól. — **Balogh Rebi.** Csak kedves elégtételekre szolgál, ha az ifju lelkek röptét a nemes becsvágyat, a művelődés iránt való szeretetet látom ébredni, főleg oly biztatólag ébredni, mint e levélből látom, mely már magában is számot tevő fogalmazvány. Szerencse föl! A koronkénti értesítéseket mindig örömmel fogom olvasni. — **Kóczán László.** Régi. — **Kastal Ferencz.** Már így jobb. — **S. R.** A munkatársaságra való ajánlkozás gyarló fogalmazása fölment minden egyéb választól. — **Fuchs Zsigmond.** Ha olyan hosszadalmas nem volna, közölném: mert elég jó különben. — **Breitner Irma.** Úgyanez már régen jelent meg. — **Tóth János.** Az első, némi változással, meg fog jelenni. A második szerkezetileg jó, de formája hiányos. — **N. perkáti izr. gyermek. egyf.** Örvendek a gyarapodásnak. — **Léderer Samu.** Úgyesek. Az egyiket föl is használom. — **Festetics Géza.** Meg fogom rajzoltatni. Sikerült. — **Moes Laura.** Jók. Megjelennek. — **Rosznér Aladár.** Nagyon könnyű. — **Beek Ignác.** Majd idővel te is fogsz használhatókat küldeni. — **Turnovsky Friczi.** Keveset teszsz föl olvasótársaidról. Az adoma azonban annál mulatságosabb s D. nevének említése nélkül fogom közölni, ha belenyugszol. — **Greiner Sarolta.** Csak hádd érék, kis lányom. — **Illés Dezső.** Az elosztás helyes, de a verselés gyöngye. — **»A vörös király«** című elbeszélés kézírata a »Kis Lap« szerkesztőségében két hétig átvethető.

Hiba-igazítás.

A »KIS LAP« 4-ik számában foglalt szőrejtvénybe hiba csuszott be: az első szó ugyanis: »i r j!« fölösleges. Könnyebbég kedviért azt is megsugom, hogy e föladvány a szent Írásból van véve. Már most vigyaneki foghattok. Ti meg boesástatok meg a bottlásért, mert bizony az öreg ember is elévét néha valamit.

F. b.

AZ ÓRIÁS KAKTUSZ. (Lásd a 134. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest barátok tere, 7-ik sz. Athenaeum-épület.
Kiadja és nyomatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.